

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4867/2019
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Проданић, адвокат из ..., против тужене „...“ АД из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1493/19 од 30.08.2019. године, у седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1493/19 од 30.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1493/19 од 30.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 618/19 од 07.05.2019. године, ставом првим, другим и трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци исплати 21.953,81 динара са законском затезном каматом почев од 27.05.2013. године до исплате, док је у преосталом делу преко досуђеног па до тражених 23.700,00 динара са законском затезном каматом на овај износ, као и у делу којим је тужилца тражила законску затезну камату на досуђени износ у периоду од 26.04.2013. године па до 27.05.2013. године и у делу у којем је тужилца тражила да се утврди да је ништава и без правног дејства одредба члана 5 Уговора о стамбеном кредиту за куповину непокретности са валутном клаузулом број ... закљученог 26.04.2013. године у Сомбору у делу који гласи: „Корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење плати банци 80% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС, важећем за евро на дан плаћања“. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове поступка од 45.126,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1493/19 од 30.08.2019. године, ставом првим изреке жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка

потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14 и 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, с обзиром да тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, али је у конкретном случају тужбени захтев одбијен јер није доказала који су то стварни трошкови тужене и на шта се односе трошкови обраде кредита, који су тужили наплаћени. Тужена уз ревизију јесте доставила одлуке апелационих судова којима је различито одлучено о истом правном питању, али како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења делимичне ништавости уговора и исплате, поднета је 05.03.2018. године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 21.953,81 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и

ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић